

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVĖR SI LUMINA

JUSTITIE SI LIBERTATE

DIRECTOR: PETRE BORS

PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 »
Pe 3 luni 8 »

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaogă portul

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI
No. 5, ȚALEA RAHOVEI, No. 5

Un număr vechiu 2 Lei

SUMAR

Interpretarea art. 92 din Legea Organizării judecătorești din 1890, memoriu dat de d-l procuror de Curte St. Stătescu în recursul ce a făcut în Casație contra deciziunii Camerei de punere sub acsație a Curței de Apel din București cu No. 1/95.

Jurisprudența română :

Inalta Curte de Casație secția II : *Dimitrie Brici, condamnat în criminal.*

Tribunalul Mehedintii secția I-a : *Theodor C. Zanlis cu Primăria orașului T.-Severin.*

Tribunalul T.-Măgurele : *I. Dumitrescu cu I. Bart. Informațiuni.*

INTERPRETAREA ART. 92

DIN

LEGEA ORGANISĂREI JUDECĂTOREȘTI DIN 1890

Subt acest titlu publicăm memoriul ce inteligentul și activul procuror al Curții de apel din București, d-l St. Stătescu, a adresat Curții de Casație, în recursul ce a făcut în contra deciziunii camerei de punere sub acsație a acelei Curți de apel, cu No. 1/95.

Prin această decizie, camera de punere sub acsație respinsese ca neadmisibilă opoziția făcută de d-l Stătescu contra unei încheeri a trib. Ilfov, secția III, prin care tribunalul infirmase mandatul de depunere dat de judele instructor al cabinetului III în contra inculpatului Moritz Hasan. Recursul a fost admis, de Curtea de Casație ; de altmintrelea Curtea de Casație, secția II s'a mai pronunțat deja asupra acestei chestiuni prin deciziunea sa cu No. 516 din 9 Noembrie, 1894, decizie despre care face mențiune d-l procuror Stătescu în memoriul său, și publicată în ziarul nostru No. 41 din 20 Noembrie 1894. Prin această decizie, ca și prin deciziunea dată asupra recursului d-lui Stătescu, Curtea de Casație a stabilit că hotăririle date de tribunalele corecționale, conform art. 92 din legea organizării judecătorești din 1890, prin cari mențin sau nu mandatele de depunere sau de arestare date de judecătorul de instrucție contra ver'unui inculpat, se pot ataca pe calea opozițiunii la camera de punere sub acsare. Eată memoriul :

Domnule Prim-Președinte,

Camera de punere sub acsare a Curței de Apel din București, prin decizia No. 1/95 a declarat că este definitivă încheierea tribunalului care pronunță asupra unui mandat de arestare, și în consecință ne-a respins

opozițiunea ce-i adresasem în contra jurnalului trib. Ilfov, secția III din 20 Decembrie 1894, prin care se infirmă mandatul D lui Jude instructor cabinet III No. 3580/94.

Sub-semnatul, văzând deciziunea Inaltei Curți din 9 Noembrie 1894, prin care se hotărăște asupra acestei chestiuni în sensul opus vederilor onoratei Camere de punere sub acsare, și convingându-ne că în adevăr este a viola și rău interpreta atât litera cât și spiritul art. 92 din legea organizării judecătorești, când se hotărăște că în cheierea tribunalului în această chestiune, este o hotărare definitivă fără posibilitate de a o ataca la instanța superioară, am declarat recurs în casațiunea sus zisei deciziuni.

În adevăr prin textul art. 92, nu se hotărăște în termeni clari, dacă există vre-o cale de apel în contra încheierii tribunalului, dar nici nu se arată că nu este drept de reclamație la o instanță mai superioară. De aci două sisteme s'a susținut : Unii pretind că de oare-ce legea nu a dat drept de apel, acest drept nu se poate adăoga pe cale de interpretare ; alții, din potrivă, cred că de oare-ce dreptul comun este, că ori-ce judecată trebuie să aibă beneficiul a două grade de jurisdicție, pentru a se deroga la acest principiu, trebuie o restricție expresă, un text categoric care să suprimă dreptul de apel. Această din urmă părere credem că este cea care se prevaleze, și prin urmare este a viola textul art. 92 când l'am înțeleg că el nu dă drept de apel.

Dar ca să învederăm și mai bine ce a vrut să facă legiuitorul din 1890, ca să facem să se înțeleagă că textul art. 92 nu suprimă dreptul de apel la instanța superioară, să examinăm, un moment, care era sistemul în vigoare atunci când s'a elaborat acest articol și să vedem dacă față cu litera și cu spiritul acestui text, se mai poate susține, în mod juridic, că trib. este în aceasta ultimă instanță.

După art. 137 pr. pen. ministerul public avea dreptul de a se plânge la Camera de punere sub acsare, în contra tuturor ordonanțelor date de judele instructor întru cât, aceste ordonanțe erau date în neunire cu

concluziunile sale ; și tocmai pentru a confirma acest principiu, legiuitorul procedurii penale a scris anume în art. 96 pr. pen., că nu este drept de opoziție, de oarece în acest caz 'i trebuie judelei instructor, concluziunile, conforme ale procurorului. Când însă este cestiunea de liberare pe garanție, atunci procedura fiind alta, judecătorul poate dispune liberarea și contra concluziunilor procurorului, dar și atunci dreptul de opoziție nu se poate contesta.

Dacă dar legiuitorul art. 92, în fața regimului acesta se mărginește a redacta acest text în termenii de care s'a servit ; când, cu alte cuvinte, nu a spus anume că înțelege a reduce dreptul de opoziție de până aci, nu se poate susține, în mod temeinic, că s'a schimbat competența și dreptul în vigoare atunci. Aceasta nu se poate susține de sigur pe textul art. 92, căci nici un cuvânt nu există care se exprime acest lucru ; dar, dacă ne referim la ceia ce se numește intențiunea legiuitorului, vom vedea cu certitudine că nimic, dar absolut nimic nune îndreptățește să zicem, că s'a schimbat în ceva dreptul anterior asupra acestui punct.

Este o cestiune asupra căreia, nimeni nu susține contrariul ; este o cestiune asupra căreia art. 92 nu a dat loc la nici o discuțiune și anume, că acest text nu este la locul său în legea organizării judecătorești, de oare ce acest text aparține prin dispozițiunile sale, procedurii penale ; prin urmare din această cauză, nu este greu să constatăm care a fost motivele pentru care legiuitorul s'a vădut silit să și impue această anomalie, că atunci când trebuia să legislaze asupra organizației judecătorești, să amestice o dispoziție aparținând unei alte ordine de idei, și prin aceasta vom ajunge a vedea ce a făcut sau mai bine zis ce vrea să facă când s'a votat de corpurile legiuitoare acest articol.

S'a ridicat cestiunea organizării judecătorilor de instrucțiune, în special toată lumea reclama inamovibilitatea acestor magistrați, pentru singurul motiv, de a i sustrage de la influența puterii centrale, și a se ajunge ast-fel, la realizarea acestei mari idei, numită «garantarea libertății individuale».

Domnul Ministru de justiție primea inamovilizarea judecătorilor de instrucțiune, dar convins că personalul existent, la acea epocă, nu este destul de bine recrutat pentru a corespunde unei așa de însemnate misiuni ; de altă parte convins asemenea că curentul ce se declara în cameră, era așa de puternic în cât se putea să nu 'i acorde termenul ce reclama pentru a reforma acest personal, a accedat la această ameliorare mijlocie, îngrădindu-se arbitrariul judecătorului de instrucțiune, cu controlul trib. respectiv ; s'a votat deci, în aceste împrejurări, că nici un mandat de arestare să nu se poată executa pe timp de mai mult de 3 zile, de cât cu aprobarea tribunalului, și ori-care ar fi concluziunile procurorului sau cererea judelei instructor.

Care este dar rolul ce face trib. în această materie ?

Este el substituit în drepturile și competența, de până aci a Camerei de punere sub acuzare ? Evident că nu, de oare-ce nici un cuvânt nu indică în textul art. 92 că s'a făcut această inovațiune, iar din desbaterile ur-

următe în ambele corpuri legiuitoare, nici un cuvânt, nici o aluziune nu s'a făcut în acest sens : din potrivă, după cum vom expune îndată, în intențiunea tuturor era păstrată și chiar exprimată anume ideia, că pe d'asupra celor ce va hotări judele instructor și tribunalul, Camera de punere sub acuzare să fie în tot d'a-una în dreptul său de a se pronunța în această privință.

Este tribunalul o instanță față cu judele instructor, pentru a se putea conchide ast-fel, în mod indirect, la necompetința Camerei de punere sub acuzare ca ne putând exista trei grade de jurisdicțiune ?

Acest punct s'a controversat, și deja prin decizia contra căreia ne plângem, se împărtășește ideia că trib. ar forma a doua instanță față cu judele instructor care trebuie considerat ca fiind cea d'întâiu.

Mai înteu, după dispozițiile art. 14 din aceeași lege din care face parte și art. 92, s'a hotărit deja că judele instructor este judecător al tribunalului, și prin urmare este absurd a susține, în drept, că membrii aceleiași instanțe se poate considera vre-o dată ca formând două instanțe deosebite, când această enormă distincțiune ca principiu, nu este anume edictată prin vre-o dispozițiune precisă. Dar apoi acest lucru în cazul nostru se desminte prin împrejurarea, că pentru a se admite că o instanță este în drept a controla lucrările altei instanțe, ea fiind mai superioară, și cu putere de a și da ultimul cuvânt în cauză reformând cea ce a făcut prima instanță, este neapărat că ea să fie în realitate compusă din judecători cu o autoritate mai mare ca celor alți. Ori, când complectul tribunalului să fie format din membrii de ședință și de supleant, sau chiar și numai de aceasta din urmă după legea vacanțelor, când, cu alte cuvinte acei ce pot să se pronunțe asupra arestării ordonate de un vechiu și experimentat judecător de instrucțiune, sunt egali, sau chiar inferiori celui pe care legea se susține că l'a supus acestui control, ca la acela al unei instanțe superioare, este cu neputință să admitem această idee fără a resturna nu numai litera și spiritul legii, dar încă și sensul etimologic al cuvintelor. Cine zice «inferior» sau «egal» nu poate fi în nici un caz înțeles, că zice «superior».

În fine complectul tribunalului nu se poate considera ca instanță de apel, ca a doua instanță, față cu judele instructor, și pentru motivul că ar fi se recunoaște, în speță, că legiuitorul a voit să deroage la dreptul comun în materie de apel, și aceasta nu se poate susține fără o restricțiune expresă arătată în lege. În adevăr dreptul de apel este o facultate acordată celui nemulțumit, de a recurge la instanța superioară, pentru a face să se judece din nou și mai bine, cea ce se crede rău judecat de întâia instanță ; or, când după art. 92 trib. este sesizat, *de drept*, fără poate ca nici cel arestat să se opue sau să reclame pentru această arestare, precum s'a văzut cazuri ca vagabonzi arestați în timpul iernii, când adică această instanță este chemată să se pronunțe nu dupe plingerea unei părți nemulțumite, nu dupe un apel, de sigur că nu se poate considera și pentru acest motiv, că face funcțiunea unei instanțe de apel.

Dar ca să arătăm anume că legiuitorul din 1890 când a adoptat dispozițiunile acestea a spus-o anume în termenii clari și cât se putea de categorici, că nu a înțeles să facă din complectul tribunalului o a doua instanță cu drept de a-și da ultimul cuvânt asupra lucrărilor judelei instructor, este ultimul aliniat al acestui articol, aliniat abrogat mai în urmă prin legea din 28 Maiu 1892, și care era ast-fel redactat :

«In materie de crime, și deliecte politice, ordonanța de urmărire saŭ de neurmărire se va da de complectul trib. și în ședința publică»

Iată dar cea mai bună dovadă că în spiritul legiuitorului din 1890, când invoca asupra organizațiunei judecatorului de instrucțiune, nu era ideia de a se restrânge drepturile ministerului public, ci numai de a lua din mâna judelei instructor puterea de a aresta precum și pe acea de a da ordonanțe în materie politică. Că tribunalul se substituia în locul judelei instructor, iar nici de cum în locul camerei de punere sub acuzare, ale cărei prerogative nu sŭ fost nici cel puțin puse în discuțiune; că prin urmare legiuitorul nu făcea cu această inovațiune de cât să pue în aplicațiune și în penal, principiul consemnat în termenii categorici, în procedura civilă, după care complectul tribunalului este în drept a se pronunța asupra celor constatate de raportorul sŭ, delegat a studia și expune o afacere complicată și importantă că, deci, trib. este adevărata și prima instanță; iar nu judele instructor, așa că dacă de apel este se poate vorbi, nu în contra hotărârii raportului ci asupra acelei a trib. este de cercetat, dacă s'a respectat saŭ suprimat dreptul acesta.

În fața celor până aci expuse, credem că am făcut evident: că de oare-ce procedura penală recunoaște dreptul ministerului public de a se opune la orî-ce liberare de sub arest, făcută în contra rechizițiunilor sale; că de oare-ce legea organizațiunei judecătorești nici prin art. 92 cum nici prin vre-o altă dispozițiune, nu a abrogat anume acest drept, el este încă în vigoare, și nu prin interpretațiunii forțate se poate ajunge la o ast-fel de consecință.

Se obiectează însă că cu acest mod de a interpreta art. 92, se ajunge la o soluțiune contrarie de aceia pe care o viza legiuitorul, și în adevăr, se zice că de oare ce până aci inculpatul nu avea, recunoscut de procedura penală, dreptul de a se opune la a lui arestare, precum nu are nici pe acela de a se opune la ordonanța definitivă care l trimete în judecată (art. 137), și de oare-ce noua lege nu spune anume prin nici una din dispozițiunile sale că a înțeles, să l acorde pe viitor aceste drepturi și inculpatului, în loc de a se ameliora situațiunea acestor preveniți, din potrivă li se agravează prin faptul că c'iar atunci când trib. anulează un mandat, ministerul public are încă puțința de a face să se continue deținerea până ce camera să se pronunțe.

La aceasta răspundem că așa cum este textul art. 92, nimic nu ne împiedică să susținem, că în fața sistemului procedurii noastre penale, după care până aci prevenitul era pus numai la dispozițiunea judelei instructor; atât de a l aresta precum și de a l da în judecată

fără ca el să aibă vre-un drept de opunere, noua lege l ameliorează simțitor această situațiune, când îngrădește arbitrariul instrucțiunei prin dreptul acordat trib. de a confirma saŭ nu mandatul de arestare. Așa că nu se poate zice că după sistemul desfășurat mai sus, legea din 1890 nu are o interpretațiune conformă cu spiritul ce predomină la a ei eloborare.

Dar în fine, ca o dovadă că noua lege nu caută să se pue în conflict prea mare cu procedura penală, și ca dovadă că în adevăr nu se găsea mult de reformat în această privință, este împrejurarea că prin art. 92 se spune anume că printr'aceasta nu se înțelege cătuși de puțin a se deroga la dispozițiunile procedurii penale relative la libertatea pe cauțiune orî este evident că conservându-se puțința de a se cere libertatea pe cauțiune a doua zi chiar dupe arestare, se înțelegea în deajuns că prevenitul avea mai întâiu speranța în judecata tribunalului și apoi facultatea de a putea duce în scurtă vreme această judecată la judecatori inamovibili ai Curței.

De sigur că acei care aŭ ocupat funcțiunea de judecător de instrucțiune pot mai bine să aprecieze dacă nu este a se desorganisa, a se anihila o instrucție atunci când s'ar admite în tesă generală, și fără nici o rezervă sistemul contrariu și cu deosebire sistemul acela ce susțin că prevenitul trebuie să fie asistat și de un avocat, atunci când este adus înaintea tribunalului pentru confirmarea mandatului pentru motiv că legea nu oprește acest lucru atât de necesar apărării: sunt în adevăr destule și mari dificultăți pentru a se ajunge la unele descoperiri, dar pe lângă intervențiunea tribunalului, unită cu procedura liberării pe garanție, nu credem că mai este nevoie de alt-ceva, pentru a se concilia în de ajuns interesul societăței cu acela al individului.

Un singur motiv însă ne face să cedăm în această privință și să zicem că trebuie să se recunoască și inculpatului dreptul de apel la Camera în contra încheierii tribunalului care confirmă mandatul de arestare, și acest motiv este următorul: marea majoritate a delinquenților este știut că se compune din populațiunea săracă rurală saŭ urbană, orî, aceștia neputând uza de procedura libertăței pe garanție, de oare-ce nu pot dispune nici chiar de minimul de 200 lei ce li se poate cere, din această cauză densi, nu ar rămâne de cât cu beneficiul aprecierii tribunalului ceia ce ar fi nedrept.

Deci fie chiar că s'ar recunoască că și inculpatul are drept a se duce la Camera de acuzare pentru a se judeca mandatul dat în contra l, nu este totuși mai puțin evident că ministerul public nu i se poate tăgădui acest drept.

Cum că în intențiunea celor ce aŭ conlucrat la elaborarea dispozițiunilor art. 92, era de a face ca în toate cazurile, și putem zice și pentru inculpat, să se supue la Camera de punere sub acuzare, cestiunea arestărilor, aceasta pare a resulta și din desbaterile urmate, mai ales în camera deputărilor, și în adevăr:

Când s'a început discuțiunea art. 14 din legea organizațiunei judecătorești, art. care spune că unul din judecatori tribunalului este numit judecător de instrucțiune, D-l N. Blaremburg propune amendamentul prin

care cerea ca ordonanța în materie politică, să nu se dea de judecătorul instructor ci de tribunalul complet în ședință publică; cu această ocaziune însă, D-l Gr. Chrisenghi unul dintre colaboratorii proiectului acestei legi în calitate de delegat al secțiunii a V-a a pronunțat următoarele cuvinte:

«Amendamentul propus de onor. reprezentant de Brăila, a format obiectul preocupărilor comitetului delegaților; ideia D-sale este de a lua din mână judecătorului de instrucțiune facultatea ce avea până acum de a lansa mandate de depunere sau de arestare dar comitetul delegaților a prevăzut acest cas și l'a regulat la art. 93».

«Prin art. 93 luăm precauțiunea ca judecătorul de instrucțiune să nu poată lansa singur mandate de depunere sau de arestare, ideea însă a onor. preopinent, este să nu poată decide judele instructor, dacă este sau nu cas de urmărire. Noi nu am găsit că este pericol în aceste deciziuni, chiar definitive, pentru că este o instanță superioară care hotărăște este Camera de punere sub acuzare care decide în materie de crime și deliete politice și chiar corecționale, și care se compune din trei judecători ai Curței de Apel..... «Monit. N. 82 din 13 Mai 1890».

D. Ministrul de justiție precum și d. G. Vernescu luând cuvântul asupra acestui amendament, a convins pe d. Blaremburg a'și retrage amendamentul pentru a'l readuce cu ocaziunea dezbaterii art. 93 devenit în urmă actualul art. 92.

Ajungând la acest text, debaterile au fost din cele mai întinse, de oare-ce se cerea de un număr însemnat de deputați, inamovibilitatea judecătorului de instrucțiune ca cea mai bună îngrădire arbitrariului său. D-l Th. Rosetti, Ministrul de justiție se opunea la această inamovibilitate, primind a se introduce alte garanții pentru asigurarea libertății individuale; iar D-l Alex. Lahovari, Ministrul de externe luând cuvântul pentru a respunde d-lui N. Ionescu, între altele s'a exprimat cu aceste cuvinte:

«...In privința libertății individuale guvernul acesta a făcut mult, a făcut tot ce se putea face pentru un moment, și pentru împrejurări; și dacă ar face mai mult, ar aduce un rău serviciu acestei libertăți care vă îngrijeste...»

«Voi arăta că pentru moment este o mare îmbunătățire ceia ce facem noi pentru libertatea individuală... Voi arăta că de la promulgarea acestei legi s'a declarat inamovibile Curțile de Apel.»

«Ei bine, pentru noi juriști, aceasta este mult poate chiar tot. D-văstră uitați sau poate chiar nu știți, domnule Ionescu, că în Curtea de Apel este Camera de punere sub acuzare; uitați sau poate nu știți că această instanță se compune din trei judecători experimentați nealăturați de Ministru și inamovibili, îndată după promulgarea acestei legi. Uitați sau nu știți că mandatele de arestare ale judecătorului de instrucțiune și ordonanțele de urmărire, cele două acte prin care se poate atenta câte odată la libertatea individuală, sunt puse sub criteriul și judecata acestei a doua instanțe judecătorești,

și că nici unul din aceste acte nu poate sta în picioare când nu este legal.. Iată cea mai mare garanție ce se poate da și cere pentru libertatea individuală.»

«Ziceți că judecătorul de instrucțiune amovibil este cu totul dependent de guvern, ci atârnă mai mult de Camera de punere sub acuzare; atârnă de tribunal, dacă nu de onoarea și de conștiința lui...»

În urma acestor explicațiuni, camera respinge amendamentul D-lui N. Ionescu, care cerea inamovibilitatea imediată a judecătorului de instrucțiune.

D. Enacovicu ea cuvântul asupra art. 93 din proiect, și cere ca confirmarea mandatelor să se facă nu în camera de consiliu, ci în ședință publică, cu dezbateri în regulă, și prin urmare și cu avocați; mai cere asemeni să se recunoască dreptul prevenitului de a ataca în toate cazurile, atât ordonanțele de instrucțiune la trib. respectiv, cât și încheerile trib. la Camera de punere sub acuzare, iată textul amendamentului propus de Domnia sa:

«Mandatul de depunere sau de arestare, se va putea ataca în toate cazurile, în termen de trei zile de cel interesat, pe cale de opozițiune la trib. «și» cu drept de apel la Camera de punere sub acuzare. Tribunalul și Curtea ascultând pe părți va decide...»

D. Tocilescu, luând asemeni cuvântul asupra acestei cesțiuni, propune un amendament prin care cere suprimarea intervențiunii tribunalului și acordarea dreptului de apel la Camera direct, și discuțiunea continuă asupra acestor cesțiuni până ce d. Ion Lahovari, raportorul comitetului delegaților, declară; că nu găsește admisibilă nici una din redacțiunile acestor amendamente și roagă camera să primească textul articolului astfel cum a fost prezentat și redactat de comitetul delegaților, „...fiind-că, zice d-sa, el reproduce dispozițiunea unei legi de la Aprilie 1874, din o țară destul de liberală, Belgia, unde funcționează acest sistem. Toate aceste amendamente ce s'a propus în dorința de a îmbunătăți sistema noastră, ar ajunge la o desorganizare completă. De aceea comitetul a respins toate aceste amendamente, și vă roagă să mențineți sistema ce am luat după experiența făcută în Belgia.»

Care este deci concluziunea logică și sigură ce urmează din resumatul acestor debateri?

Se poate zice că s'a tăgăduit de cine-va dreptul Camerii de punere sub acuzare de a se pronunța asupra emiterii mandatelor sau cel puțin că s'a pus la îndoială acest drept? De sigur că nu.

Dacă comitetul delegaților și după dânsii întreaga cameră au votat respingerea acelor amendamente, se poate oare susține, cu temei, că printr'aceasta s'a înțeles a nu se acorda drept de apel la Camera de punere sub acuzare? asemeni credem că nu.

În Belgia există dreptul de apel la Camera de acuzare, și D-l Raportor ne spune că după modelul acesta a înțeles să se orienteze; toți oratorii și juriscunșulii care au luat cuvântul în această cesțiune, au spus formal că așa înțeleg toți cei ce propun sau votează această dispozițiune, iar motivul pentru care comitetul

delegaților a respins amendamentele care coprindeaș mențiune expresă a acestui drept de apel, nu este pentru-că nu voia să se acorde, ci numai pentru-că se părea inutil cum și pentru cele-alte cestiuni de detaliu care în adevăr ar fi desorganizat instrucțiunea, ca acea s. e. de a se desbata în ședință publică, această afacere a confirmării mandatelor. Cuvintele D-lor Alex. La'ovari și Gr. Chrisenghi despre-care am resumat mai sus, ridică ori ce puțință de dubiș asupra celor adăogate de D-l Raportor că au adoptat sistemul Belgian asupra acestei cestiuni.

Așa dar nici textul, nici spiritul art. 92 nu sunt în acord cu interpretarea ce i să dă de onor. Camera de punere sub acuzare, prin decisiua menționată, mai ales în ce privește pe ministerul public, ale cărui drepturi isvărând din procedura penală nu s'au abrogat prin acest articol.

Este superfluș a insista să combatem argumentul acestei decisiuni, prin care se caută a se susține că în speță nu se aplică dreptul comun a două grade de jurisdicțiune, pentru motiv că legea nu l'a admis anume, cu toate acestea trebuie să răspundem că dacă ar fi adevărat că nu se admite dreptul comun de cât numai acolo unde legea indică anume o cale de atac în contra unei hotărâri, nu ar trebui să se admită zilnic, în penal, contestațiunii la executarea sentințelor corecționale, ba încă cu opozițiunii și apel, repetăm deci că inversa acestui principiu este de adoptat, și a ume, că dreptul comun se va aplica tot-d'a-una în această materie, când nu este scris în lege contrariul.

Iar în ce privește piedica ce vede onor Camera, pentru a se declara competentă în aceste afaceri, de oare ce zice că la cameră, trebuind să se asculte inculpatul, judecătorul, și procurorul, ca și la tribunal, ar fi străgănire și pierdere de timp, aceasta nu se poate considera destul de temeinic pentru a se conchide la tăgăduirea dreptului în sine. Asupra acestei cestiuni credem că lucrul nu poate face dificultate, de oare-ce legislația noastră neavând de cât articolul 218 pr. p. care spune că părțile nu se înfățișază la Cameră, nu putem să schimbăm legea specială a instanței în materie de procedură, fără un text anume, și prin urmare dificultatea arătată este înlăturată prin textul sus menționat.

Pentru aceste considerațiuni cerem casarea sus-țisei decisiuni.

p. Procuror General, St. Stătescu.

JURISPRUDENȚA ROMANA

INALTA CURTE DE CASAȚIE, SECȚIA II

Audiența de la 20 Februarie 1895

Președenția d-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Dimitrie Brici condamnat în criminal

Curte cu jurați. — Scusă. — Dacă președintele Curții este ținut să pună juraților o cestiune asupra unui fapt ce constituie o scusă. — Ce se înțelege prin scusă. — Dacă legitima apărare este o scusă. — Dacă legitima apărare trebuie pusă ca cestiune separată juraților.

(Art. 58 și 254 c. p., art. 363 pr. p.)

1) Președintele Curții cu jurați este ținut, sub pedeapsă de nulitate a decisiunii, să pună juraților o cestiune asupra unui fapt care, dupe lege, constituie o scusă.

2) Prin scusă se înțelege numai circumstanțele cari au de efect reducerea pedepsei, nu și acele cari fac să dispară culpabilitatea și nu lasă să mai existe delictul.

Ast-fel, legitima apărare ridicând ori-ce culpabilitate și făcând prin urmare să nu mai existe delictul, nu trebuie pusă ca cestiune juraților, întru cât jurații prin răspunsul lor afirmativ sau negativ la cestiunea principală asupra culpabilității, răspund virtual și asupra legitimei apărări.

Decisiunea No. 123/95. Respins recursul făcut de Dimitrie Brici, în contra decisiunii Curții cu jurați din jud. Mehedinți cu No. 3/95

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier N. Predescu.

S'a ascultat: d-l procuror Ciru Oeconomu în concludiuni.

Curtea deliberând,

Având în vedere că recurentul, prin memoriul ce a adresat acestei Curții, pe lângă recursul său se plânge că nu s'a pus juraților și cestiunea că densus se afla în momentul comiterii crimei pentru care a fost trimis înaintea Curții cu jurați, în legitimă apărare.

Având în vedere că după art. 363 din pr. penală, președintele juraților este ținut, sub pedeapsă de nulitate a decisiunii, să pună juraților o cestiune asupra unui fapt care, după lege, constituie o scuză.

Considerând că prin scuză se înțelege numai circumstanțele care au de efect reducerea pedepsei, conform art. 254 c. p., nu și acele cari, după art. 58 din cod. p., face să dispară culpabilitatea și nu lasă să mai existe delictul.

Considerând că legitima apărare ridicând, după art. 58 din cod. penal, ori și ce culpabilitate, și făcând prin urmare a nu mai exista delictul, jurații, prin răspunsul lor afirmativ sau negativ la cestiunea principală asupra culpabilității, răspund virtual și asupra legitimei apărări.

Considerând că legiuitorul român, de și nu s'a mărginit ca cel frances a arăta legitima apărare ca un fapt justificativ, ci prin art. 58 din cod. penal și-a dat și definițiunea; din această împrejurare însă nu se poate trage consecința că legitima apărare, ca cestiune de drept, trebuie neapărat pusă juraților distinct de cestiunea principală, căci, dupe sistemul legii noastre penale, însăși cestiunea principală «Acusatul e culpabil.....» coprind o cestiune de drept, aceia a responsabilității acusatului, responsabilitate pe care legitima apărare are tocmai de efect a face să dispară și, ca atare, dară ea e virtual coprinsă în cestiunea de drept a culpabilității.

Că așa fiind motivul invocat este neintemeiat.

Considerând că de altmintrelea din procesul verbal de audiență se constată că formele de procedură au fost pădite și legea bine aplicată.

Pentru aceste motive, Curtea, în unire cu d-l procuror Oeconomu respinge recursul.

PETRE BORȘ

AVOCAT

TRIBUNALUL JUDEȚULUI MEHEDINȚI, SECȚIA I.

Audiența de la 15 Noembrie 1894.

Președinția D-lui D. DANCU, judecător

Theodor C. Zanlis ou Primăria orașului Severin

Legea maximului. — Ce scop are legea maximului. — Dacă pentru a se ajunge la acest scop, trebuie a se recurge la legea pentru constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comunale. De ce legea maximului nu avea trebuință să prevadă o măsură specială pentru confiscarea obiectelor posedate în contra dispozițiunilor ei.

Legea pentru constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comunale. Dacă după această lege primarii pot confirma procesele-verbale de constatare.

Legea maximului și legea pentru constatarea veniturilor comunale. Dacă dreptul comunelor de a confisca obiectele contravențiunilor la aceste legi, este contrariu dispozițiunilor art. 17 din Constituțiune.

1) *Legea maximului are de obiect de a procura comunelor mijloacele pentru acoperirea cheltuelilor lor, determinând cari sunt obiectele supuse la taxe către comune cum și maximul acestor taxe peste care comunele nu pot trece.*

In ceea ce privește mijloacele pentru a ajunge la constatarea și perceperea acestor taxe, aceste mijloace sunt prevăzute în legea pentru constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comunale, lege specială la care se referă chiar legea maximului prin art. 4.

2) *Legea de constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comunale permițând comunelor a usa de dispozițiunile legii vamale și a confisca obiectele ce se vor poseda de comercianți în contra dispozițiunilor legilor cari stabilesc veniturile comunale, legea maximului nu avea trebuință a prevedea o dispozițiune specială pentru confiscarea obiectelor posedate cu călcarea ei.*

3) *După legea pentru constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comunale, primarii comunelor fiind investiți cu atribuțiunile deferite prin legea generală a vămilor Ministrului de finance, atribuțiunii în cari intră și acea de a aproba procesele-verbale de constatarea contravențiunilor, urmează că primarii comunelor sunt în drept a confirma procesele-verbale de confiscare făcute de agenții comunali în baza legii vamale.*

4) *Legea maximului interzice depozitele de băuturi spirtoase într'o rază de 10 kilometri împrejurul orașelor mari din țară, orașe în care intră și Severinul.*

5) *Dreptul ce au comunele, în baza legii maximului și a legii pentru constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comunale, de a confisca obiectele contravențiunilor la aceste legi, nu este contrariu art. 17 din Constituțiune care interzice confiscarea averilor ca pedeapsă represivă.*

S-au ascultat: d-nii avocați Aristide Anastasiu, Tintorescu și I. D. Spireanu, din partea apelantului Zanlis, în susținerea apelului, precum și Grigore Constantinescu, primarul orașului Severin, intimat, în combateri.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere apelul făcut de Theodor C. Zanlis

din comuna Șimian cu petițiunea reg. la No. 13955/1894, contra procesului verbal din 17 August a. c. dresat de Inspectorul veniturilor comunei Severin și aprobat de Primarul respectiv prin decisiunea No. 4002 din 18 August 1894 prin care s'a confiscat suma de 2114 litri spirt rafinat găsit în pivnița de sub locuința și prăvălia apelantului cum și suma de 755 kgr. zahăr găsit în prăvălie și 1400 kgr. orez Indian.

Având în vedere excepțiunile de nulitate a procesului verbal de confiscare indicate de d-l Aristide Anastasiu apărătorul apelantului, trasă din împrejurarea că legea maximului nu prevede pentru primăriile urbane dreptul de confiscare în cas de contravențiune la această lege ci numai un drept de control cum prevede art. 8 ultimul aliniat al legii maximului, că dacă primăria Severin esercita acest drept în conformitate cu legea vamală încă procesul verbal de confiscare este isbit de nulitate de oare-ce nu se ved prețurile obiectele confiscate cum prevede art. 179 din această lege că în fine procesul verbal de confiscare mai este isbit de nulitate și din cauză că nu este aprobat de consiliul comunal cum rezultă din art. din legea pentru constatarea și perceperea veniturilor comunale care dă dreptul consiliului comunal a reduce și chiar a erta amenzile contravenienților;

Având în vedere și susținerile D-lui Grigorie Constantinescu, primarul orașului Severin contra excepțiunilor de nulitate a procesului verbal invocat de apărătorii apelantului;

Având în vedere că legea maximului are de obiect numai a procura comunelor mijloacele pentru acoperirea cheltuelilor lor după cum prevede însuși art. 1 al acestei legi determinând obiectele supuse la taxă în folosul comunelor cum și maximul acestor taxe peste care comunele nu pot trece, fără a se scăpa această lege de modul de constatare și perceperea lor, iar în cea ce privește, mijloacele ce legea acordă comunelor pentru a ajunge la constatarea și perceperea acestor taxe, aceste mijloace sunt prevădute în legea pentru constatarea perceperea și urmărirea veniturilor comunale, lege specială la care se referă însuși legea maximului prin art. 4;

Considerând că legea de constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comunale prin art. 8 permite comunelor a usa de dispozițiunile legii vamale și a confisca obiectele ce se vor poseda de comercianți în contra dispozițiunilor legilor care stabilesc veniturile comunale, că acest drept de confiscare rezultă și din art. 9 al acestei legi care prevede că produsul din confiscări și amenzi se va încasa în profitul comunei și prin urmare legea maximului ce avea trebuință de a prevedea o dispozițiune specială pentru confiscarea obiectelor posedate cu călcarea ei de oare-ce se referă la legea de constatare percepere și urmărirea veniturilor comunale care acordă comunelor acest drept;

Considerând că în privința celui de al doilea motiv de nulitate a procesului verbal apelat ca ne fiind aprobat de consiliul comunal, ci numai de Primar, motiv tras din dispozițiunile art. 8 al legii de constatare a veniturilor comunale în care se prevede că consiliile comunale au facultatea de a reduce și chiar a erta amenzile și ca consecință ele sunt chemate a aproba procesele verbale de contravenție or nu primarul cum se vede că este în specie și acest motiv încă este ne fondat de oare-ce ultima dispoziție a acestui art. arată categoric că primarii comunelor sunt investiți cu atribuțiunile diferite prin legea generală a vămilor Ministrului de finance, atribuțiune, care este și aceea de a aproba procesele verbale de constatarea contravențiunilor: că confiscarea făcută de agenții comunali fiind făcută în baza dispozițiunilor legii vamale, primarul comunei este în drept a confirma procesele verbale dresate în cauză.

Considerând în fine că în ce privește ne prețuirea mărfurilor ne confiscate aceasta nu constituie dupe lege nulitate a procesului verbal de confiscare, pentru aceste motive tribunalul respinge excepțiunile de nulitate a procesului-verbal de contravențiune apelat.

In fond,

Având în vedere apărările făcute de apelante prin advocații săi, invocând în prima linie dispozițiunile art. 17 din Constituție care interzice confiscarea averilor cetățenilor, cea ce nici legea maximului nu o prevede, ci acordă primarilor numai un drept de control, și al doilea rând că apelantele este comerciantă cu amănuntul, iar nu angrosist, că aceasta rezultă din actul de licență, din extractul de înscrierea firmei și din chiar registrele sale unde se constată că apelantele este cărciumar în detalii iar nu angrosist.

Având în vedere și susținerile d-lui Grigore Constantinescu primarul orașului.

Considerând că în baza art. 8 din legea maximului, depozitele de bețuturi spirtoase sunt interzise într-o rață de 10 kilometri împrejurul orașelor mari din țară între care este cuprins și orașul Severin.

Considerând că această dispozițiune este sancționată prin dreptul ce au comunele în baza art. 8 și 9 din legea de constatare, percepere și urmărire a veniturilor comunele ca pe lângă amenzi și confiscări se confiscă și obiectele de (confis) contravențiune, legea la care se referă și legea maximului prin art. 4; că această dispozițiune nu este nici decum contrară art. 17 din Constituție care interzice confiscarea averilor ca pedeapsă represivă, pe când în specie legea permite confiscarea mărfurilor nu ca pedeapsă ci ca obiecte ce servesc la comiterea contravenției.

Considerând că din procesul-verbal apelat se constată că apelantele Teodor C. Zanlis exercitează comerțul de bețuturi spirtoase și coloniale în comuna Șimian la comiterea contravențiunii ce cade într-o rață de 10 kilometri de la comuna urbei T-Severin, că în acest loc s'a găsit la numitul apelante suma de 2114 litri spirt rafinat cu o tărie de 38 grade cent. din patru butoaie; 155 căpățâni de zahăr a câte cinci kilograme sau 775 kilograme zahăr și 1400 kilo oreș în patru-spre-dece saci.

Considerând că din certificatul liberat de șeful gării Palota se constată asemenea că apelantul numai prin această gară a introdus în comuna Șimian în decursul anului 1894, ca la 88377 litri petrol, 10900 litri spirt și ca la 14456 kilog. zahăr, că în sine din însuși registrele de comerț ale apelantului care deși nu sunt ținute în regulă însă conf. art. 52 codulcom. fac credința contra sa se constată că numitul făcea în comuna Șimian comerț comercial până la 40,000 lei cea ce denota mai mult o vîndare cu ridicata de cât în detalii considerând că această cantitate considerabilă de spirt și coloniale găsite la apelant constituie un adevărat deposit pentru o comună rurală atât de mică ca comuna Șimian.

Pentru aceste motive, redactate de Dl. judecător Crasan respinge apelul făcut de Teodor C. Zanlis.

(ss) Danca și I. Crasan

Opiniune

Sub-semnatul membru suplinitor diferă de opiniunea majorității pentru următoarele motive.

Având în vedere că legile excepționale sunt de strictă interpretare.

Considerând că nici din dispozițiunile art. 8 nici din întreaga lege a maximului nu se poate deduce că primăriile comunelor urbane să aibă dreptul de a confiscă mărfurile comercianților care s'ar abate de la această lege menținând sau înființând depozite într-o rață de mai puțin de 10 kilometri în jurul orașului.

Că singurul drept pe care le acordă legea maximului prin art. 8 este dreptul de control.

Considerând că în lipsa unei legi speciale pentru confiscări conf. I-lui aliniat de sub art. 8 din legea pentru constatarea perceperea și urmărirea veniturilor comunale se aplică dispozițiunile legii vamale.

Că citata lege nu prevede confiscarea mărfurilor de cât în cas de contrabandă, cea ce nu denotă în specie de oare ce nu se constată nici o tentativă de sustragere de la plata taxelor comunale.

Pentru aceste motive opinez pentru admiterea apelului și anularea procesului-verbal apelat.

(ss) St. Frumușianu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI TELEORMAN

Audiența de la 27 Octombrie 1894

Sentința civilă No. 56

Președinția D-lui I. G H E Ț U, Președinte

I. Dumitrescu cu Barth

Convențiune.— Cări sunt convențiunile valide.— Ce însemnează cauză licită.

Consiliu județean.— Dacă contractii diferitelor lucrări de ale județului pot fi membrii în consiliul județean.— Dacă consilierii județeni pot lua în întreprindere lucrări de ale județului, fie chiar prin persoane interpuse.

Convențiune.— Dacă părțile pot prin convențiunile lor să deroga la legile cari interesează ordinea publică.

Convențiune.— Dacă convențiunea întemeiată pe o cauză nelicită, cauză cunoscută ca nelicită de toate părțile contractante, poate produce vre-un efect pentru veri-una din părți.

(Art. 948, 968, 5, 1308, 1309, și 966 codul civil.— Art. 1, 28, 31, 37, 39, 47, 50 și 69 din legea consilierilor județene).

1) Pentru ca o convențiune să fie validă, trebuie să aibă o cauză licită.

Cauza este licită când nu este proibită de legi, când nu este contrară bunelor moravuri și ordinii publice.

2) Contractii diferitelor întreprinderi pentru lucrări ale județului nu pot în nici un cas să fie aleși ca membrii în consiliul județean.

De aci rezultă că consilierii județeni nu pot lua în întreprindere lucrări de ale județului, nici pe față prin ei însuși, nici prin persoane interpuse.

Această dispozițiune prohibitivă este stabilită de legiuitor într'un interes de ordine publică.

3) Părțile nu pot prin convențiunile lor deroga la legile cari interesează ordinea publică.

4) Când un membru al comitetului județean face un contract de asociațiune cu o persoană interpusă de dînsul spre a lua în întreprindere lucrări de ale județului, și când această persoană știe ca și consilierul județean, că consilierii județeni nu pot lua în întreprindere lucrări de ale județului, acest contract fiind întemeiat pe o cauză nelicită, este nul, și nu poate produce nici un efect pentru nici una din părți.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere I) acțiunea făcută de I. Dumitrescu prin care cere de la F. Barth ca în puterea convențiunii intervenită între ei la 24 Mai 1890 să i se recunoască

1) dreptul de 64% din suma de 92.767 și 65 b. ce se găsesc în casa județului Teleorman 2) partea în aceeași proporție din materialele rămase ne întrebuintate la construcția Palatului și Spitalului și 3) 1000 lei cheltuieli de judecată; și II) acțiunea făcută de F. Barth contra lui I. Dumitrescu pentru ca în temeiul aceleiași convențiunii, acesta 1) să fie condamnat a-i da beneficiile și capitalul la care are drept și 2) să fie căzut din beneficiul stipulat prin contract, din cauza neîndeplinirii condițiilor.

Având în vedere că din actele prezentate de părți se constată următoarele fapte:

În anul 1890 se publică licitațiune pentru construirea palatului administrativ din Turnu-Măgurele și Spitalului d'n Roșiori-de-Vede I. Dumitrescu, consilier județean în acel timp, vrea să ia el în întreprindere aceste lucrări, dar în mod clandestin, prin persoană interpusă, conservând ast-fel și calitatea de consilier județean de care să utilizeze pentru a ajunge la un câștig însemnat. Găsește ast-fel pe F. Barth care primește să se prezinte și să se dea personal drept singur adjudecatar.

O dată ce au convenit asupra acestui aranjament, fac la 24 Mai 1890 un contract între dînsii prin care Barth depune pentru tot-d'auna ca capital 2700 lei; iar Dumitrescu va depune, în mod nedefinit, ori-ce sumă va trebui la lucrări. Dumitrescu depune prin Barth 37.000 lei garanție iar Barth se obligă ca ori-ce sume va ridica de la județ să le dea lui Dumitrescu fără să

oprească ceva din ele; și din câștigul ce va resulta, Barth să ia numai 36 %.

Acest contract sub semnătură privată se păstrează de părți; iar la 28 Maiu același an, cu 4 zile în urma convențiunii de tovărășie, între Barth și comitetul permanent se încheie 2 contracte prin cari Barth personal se obligă către comitetul permanent a construi: 1) Palatul administrativ drept lei 234,458 și 40 b. și 2) Spitalul din Roșiori-de-Vede drept lei 162,656 și 24 b. Decî în total quantumul antreprizei se ridică la suma de 397,114 și 68 b. pentru care Barth singurul antreprenor vîdut nu are de cât lei 2700 capital.

Se începe construcția edificiilor. Asociații merg în armonie; însă față cu toți, Dumitrescu este consilier județean, iar Barth antreprenor. Ast-fel la 29 Iulie același an, comitetul în ne știința convențiunii oculte dintre antreprenorul Barth și consilierul Dumitrescu, însărcinează pe acesta să aducă piatră mozaic pentru spitalul din Roșiori. La 5 Septembrie același an, consilierul Dumitrescu și tovarășul principal al antreprenorului Barth, decide prin încheierea N. 2053 să se facă venit județean suma din recipisa No. 7663 pentru a se achita ordonanța de plată No. 406 de lei 10.000 costul pietrei mozaic furnisată tot de el, Dumitrescu.

La 12 Iulie 1891, în urma unei inspecțiuni administrative se începe o anchetă judiciară și Iancu Dumitrescu e trimis la instrucțiune sub inculparea art. 142 c. p. Aci el declară mai întâi sub jurământ și apoi ca inculpat, la interogatoriū, că nu are nici un fel de tovărășie cu Barth, ci e consilier județean; că a fost delegat de județ cu supravegherea în parte a lucrărilor date în antreprisă lui Barth. Dumitrescu este în urmă trimis la trib. corecțional care îl condamnă, însă în apel este achitat pentru motivul că lipsește prejudiciul.

Prin Decembrie același an, asociații cad în neînțelegeri și în fine la 12 Iunie 1893, după ce a fost achitat de Curte, Dumitrescu porneste acțiune contra lui Barth pentru a îl forța să respecte condițiunile din convențiunea intervenită între ei la 24 Mai 90. În cursul acestei acțiuni, Dumitrescu prezintă lista No. 102 în care la No. 1, 2, 3, 5, 6, 7 și 8 are trecute mai multe sume cari se ridică la 14.673 lei ca date D-lui M. Mănculescu fost Prefect, D-lui Repanovici fost președinte al comitetului permanent și D-lui Macavei consilier județean și cere a fi ținute în seamă de Barth printre cheltuelile ce au necesitat la construirea edificiilor județului.

La 12 August 1893 Barth intență și el acțiune contra lui Dumitrescu pentru a îl aduce la liquidarea societății constituită între ei la 24 Mai 1890.

Avînd în vedere că ambele părți și întemeiază cererile lor pe contractul de asociațiune din 24 Mai 1890.

Avînd în vedere obiecțiunile ridicate de F. Barth relativ la ilicitatea cauzei acestui contract.

Considerînd în drept că art. 948 al 4 c. c. cere ca condițiune esențială pentru validitatea unei convențiunii, ca densa să aibe o cauză licită; iar art. 969 definește că atunci este cauză ne licită când este prohibită de legi, când este contrară bunelor moravuri și ordinii publice.

Considerînd că art. 28 din legea pentru înființarea consiliilor județene, dispune în mod imperativ că nu pot fi consilieri județeni, contracții de diferite antreprize pentru lucrări ale județului; și dar *a fortiori* aceia cari sunt consilieri județeni nu pot lua în antreprisă lucrări ale județului.

Considerînd că această dispozițiune prohibitivă este stabilită de legiuitor într'un interes de ordine publică; că pe de o parte, pentru a garanta interesele județului, n'a permis unui funcționar instituit pentru custodirea drepturilor lui (art. 1 și 50 L. cons. jud.) ca blesînd onoarea și morala să aibă dublu rol și de om public și de om privat; iar pe de altă parte nu a voit, în interesul demnității funcțiunii, să dea ocaziunea de a se lesa sentimentul de onoare și de corectitudine, ce trebuie să animeze pe ori-ce funcționar, lăsându-se a fi atras de de sugestia interesului; că, consilierul județean, concurend la gestiunea lucrului public și fiind supus la aceleași datorii materiale și morale ca ori-ce funcționar (art. 1, 31, 37, 39, 47, 50, 69 L. cons. jud.) e un funcțio-

nar; și, această calitate o are cel puțin atunci când e investit cu o încheiere a comitetului permanent relativă la executarea unei măsuri atingînd interesele județului; că dar această prohibițiune din art. 28 L. cons. județene, interesează ordinea publică, și după art. 5 c. c. părțile nu pot deroga la densa prin convențiunile lor (ast-fel avem art. 1308 și 1309 c. c., art. 34 și 87 L. burse-lor etc.)

Că, efectul unei asemenea convențiunii este declarat nul de art. 966 c. c.

Considerînd în specie, I. Dumitrescu în disprețul acestei legi prohibitive, fiind consilier județean, ia prin persoana interpusă o antreprisă de la județ de 397.114 lei și 64 b.; că din spiritul contractului de asociație, din seria faptelor cari se succed în timpul executării întreprinderii, din faptul că pentru o întreprindere de 397.114 lei Bart depune numai 2.700 lei; din faptul că acesta se obligă a da coasociatului său consilierul județean, tot ce va ridica de la județ din prețul întreprinderii, rezultă până la evidență că I. Dumitrescu este principalul antreprenor și că Bart este numai un interpus.

Considerînd că această persoană interpusă știa că singur Dumitrescu din cauza funcțiunii sale nu poate lua antreprisă, pentru-că cunoștea dispoziția art. 28 din L. cons. județene, și dator era să o cunoască; că, convența lui, mai rezultă și din faptul că în urma convențiunii de tovărășie prin care i se stipulează 36% din câștig, el face contractul de întreprindere cu comitetul permanent ținînd cu bună știință în taină faptul că are de asociat un consilier județean de avantajile pozițiunii căruia trebuia să beneficieze.

Că dar, elementul imoral al convențiunii era cunoscut de ambele părți și ați ele nu pot recurge la justiție cerînd să împartă câștigul la care au ajuns prin alătea incorectitudinî și în contra unei legi prohibitive; și dar, tribunalul constatînd că convențiunea a cărei sancționare se cere, are drept basă o cauză ilicită, care interesează ordinea publică urmează să facă aplicarea art. 966 c. c.

Considerînd că de și I. Dumitrescu, în urma închiderei debaterilor și numai prin conclusiunile scrise se referă la *condictio indebiti* ce ar avea numai pentru ceea ce a plătit în puterea convențiunii sale, totuși acest mijloc nu a fost formulat și dezvoltat în ședința publică; și dar, trib. nu poate discuta și statua asupra dreptului ce decurge pentru părți din acest punct de vedere.

Pentru aceste considerante redactate de d. I. N. Dărăscu, jude-instructor.

Tribunalul respinge ambele acțiuni etc.

(ss) I. Ghețu, I. N. Dărăscu.

Această sentință prin decisiunea No. 268 din 14 D-brie/94, dată de Curtea de Apel din București, secs. I, sub președenția d-lui Adolf Cantacuzino, Prim Președinte, a fost confirmată, adoptându-se în totul motivele din sentința tribunalului.

INFORMAȚIUNI

În urma dorinței exprimate de mai mulți din abonații noștri, cari nu au fost abonați pe anii 1892 și 1893, și cari neavîd colecția diarului pe acei ani, nu li s'a trimis nici tabla de materii, ne-am hotărît a pune în vînzare separat tabla de materie pe anii 1892 și 1893 cu prețul de 5 lei.

Numărul exemplarelor din această tabelă, care este un adevărat repertoriū juridic, fiind restrîns, rugăm pe cei ce doresc a o avea, să se grăbească cu cererile.